

opusdei.org

Joulun hellä hiljaisuus

Tässä artikkelissa pohditaan hiljaisuuden arvoa: adventti on Vapahtajan nöyrän odotuksen aikaa, hänen syntymänsä täyden ilon aikaa.

27.11.2025

“Jumalan Poika kutsui meitä inkarnaationsa kautta lempeyden vallankumoukseen”[1]: paavi Franciscus osoittaa, että Kristuksen mysteerissä merkit paljastavat Jumalan lempeyden. Ja pyhä Ignatius

Antiokialainen sanoo, että Herra tunnetaan hänen hiljaisuudessaan.

Joulunaikaa edeltää adventti, jonka aikana liturgiassa soittimien hillitty käyttö ja suhteellisen hiljainen musiikki ovat merkkejä nöyrästä odotuksesta Vapahtajan saapumisesta ja hänen syntymänsä tuottamasta suuresta ilosta [2].

Sana tulee lihaksi, ja me katsomme häntä lapsena: latinaksi ”infans”, joka tarkoittaa kirjaimellisesti ”puhumaton”. Sana ei osaa puhua. Jumalan hiljaisuus kutsuu mietiskelyyn, ihailuun, palvontaan. Kirkkoisien mukaan Sana on ”lyhentynyt”: Jumalan Poika on tullut pieneksi, jotta Sana olisi ulottuvillamme – hiljainen ja lempeä merkki, joka pyytää rakkautta.

Liturgia laajentaa tämän hiljaisuuden koko luontoon. ”Kun rauhallinen hiljaisuus ympäröi kaikkea ja yö oli puolivälissä”, lukee

Viisauden kirjassa, ”sinun kaikkivaltias Sanasi laskeutui taivaasta maan päälle” (Viis 18:14–15). Tämän tekstin soveltaminen Jeesuksen syntymään juontaa luultavasti juutalaiskristilliseen aikaan, kirkon ensimmäisiin vuosiin. [3].

Iltapäivän Angelus-rukous syntyi uskomuksesta, että tuohon aikaan, kun yön hiljaisuus laskeutuu, Neitsyt Maria sai enkelin tervehdyksen. Vähitellen käytäntö laajeni, ja rukous alettiin lausua keskipäivällä, jolloin 1400-luvulla rukoiltiin kirkon rauhan puolesta[4].

Maria ja Joosef, hiljainen Joosef, palaavat Nasaretiin: Jeesuksen kolmekymmentä vuotta kestänyt hiljaisuus, jota pyhä Josemaría rakasti korostaa [5]. Sitten tulee julkinen elämä, ja vielä eräänä päivänä Kristus vaikenee Herodeksen edessä ”jumalallisella

hiljaisuudella”[6]. Jesaja oli profetoanut: ”Hiljaisuudessa ja toivossa on teidän voimanne”. Pyhä Josemaría sovelsi tätä myös vastoinkäymisiin: ”Vaieta ja luottaa” [7]; sillä, kuten Benedictus XVI sanoi, ”vastoinkäymiset ovat salaperäisesti Jumalan hellyyden ”halaukset” [8]. Ja Franciscus lisää: ”Vähitellen on annettava uskon ilon herätä, kuin salainen mutta vakaa luottamus, jopa pahimpien ahdistusten keskellä: '[...] Hyvä on odottaa hiljaisuudessa Herran pelastusta' (Lam 3:26)”[9].

Ranskalainen runoilija sanoo, että ajatukset ovat lintuja, jotka laulavat vain hiljaisuuden puussa. Kristitty ajattelee ja rukoilee: ”Hiljaisuuden ja syvän armon päivät... Rukous kasvotusten Jumalan kanssa...”[10].

Pyhän Josemarían kirjoituksissa sanaa ”hiljaisuus” käytetään usein adjektiivien hedelmällinen, iloinen,

ystävällinen[11] yhteydessä.

Hiljainen työ on puhuvaa, hiljainen ponnistus tuottaa hedelmää[12]...

Hiljaisuus huokuu rauhaa, nöyryyttä, lepoa, tyyneyttä ja jopa tehokkuutta; se mahdollistaa sisäänpäin kääntymisen. Elia kuuli Jumalan äänen ”hiljaisen tuulen huminassa”, kirjaimellisesti ”hiljaisen äänen” (1K 19:12), joka ilmaisi keskustelun intiimiyden[13].

Tarvitaan ”sisäisen hiljaisuuden” hetkiä, toteaa pyhä Josemaría[14]. Autuas äiti Teresa Kalkuttalainen sanoo: ”Jumala puhuu sydämen hiljaisuudessa. [...] Hiljaisuuden hedelmä on rukous. Rukouksen hedelmä on usko. Usko synnyttää rakkauden. Rakkauden hedelmä on palvelu. Ja palvelun hedelmä on rauha. Sillä rauha tulee siltä, joka kylvää rakkautta ja muuttaa sen teoiksi” [15].

On rauhoittavaa etsiä hiljaisuutta työssä, perheessä ja yhteiskunnassa. Kristillisen perinteen mukaan voidaan vaipua hiljaisuuteen illan tullen, Herran kärsimyksen muistoksi, ja säilyttää se yön yli lepäämällä Hänessä. Ristin kuoleman jälkeen tulee haudan hiljaisuus, kunnes koittaa ylösnousemuksen kirkkaus. Kartusiaanien ja niin monien muiden vihittyjen henkilöiden suuri hiljaisuus tukee koko kirkon rukousta.

Hiljaisuus saa meidät olemaan tarkkaavaisia muita kohtaan ja vahvistaa veljeyttä. Kuten paavi Franciscus muistuttaa, evankeliumi vaatii ”jatkuvaa empatian harjoittamista, toisen kärsimyksen ja toivon kuuntelemista”[16]. Jumalan hellyys tekee sydämestämme herkän ja läheisen. Se avaa meidät muille, ja löydämme, pyhän Josemarían sanoin, ”ihmisiä, jotka tarvitsevat apua, rakkautta ja hellyyttä”[17].

Aikana, jolloin näyttää siltä, että meidän on täytettävä koko päivämme aloitteilla, aktiviteeteilla ja melulla, on hyvä olla hiljaa ulkoisesti ja sisäisesti, jotta voimme kuulla Jumalan ja lähimmäistemme äänen.

Jokainen adventti muistuttaa Herran toisen tulemisen iloisesta odotuksesta. Kun Ilmestyskirjan seitsemäs sinetti avataan, taivaassa vallitsee hiljaisuus (Ilm 8:1), joka valmistaa meitä Kolminaisuuden mysteeriin. Taivas vaikenee, koska se rukoilee, odottaen nöyrästi Jumalan ilmestymistä. Kuten Pseudo-Dionysios sanoo, me kunnioitamme kunnioittavassa hiljaisuudessa Jumalan sanoin kuvaamatonta olemusta: me palvomme[18].

Vatikaanin II kirkolliskokous suosittelee pyhässä liturgiassa ”pyhää hiljaisuutta” Jumalan edessä[19]. Siten Eukaristian

vietossa, kuten Franciscus huomauttaa, ”uskovat vaikenevat ja antavat Hänen puhua”[20]. Opus Dein prelaatti muistuttaa, kuinka hiljaisuuden hetket kutsuvat rakkaudessa kokoontuneen seurakunnan ”kuuntelemaan Pyhän Hengen sisäisiä vihjeitä”[21].

Jumalan hellyys ilmenee merkeissä... Kuten kirkkoisät kauniisti ilmaisevat, opetelkaamme lukemaan näitä Jumalan ”olemisen tapoja”, jotka Hän paljastaa meille Jeesuksessa Kristuksessa. Seuratkaamme Marian ja Joosefin hiljaisuutta. “Ilta laskeutui, tiheä hiljaisuus... Tunsit Jumalan läsnäolon hyvin elävänä... Ja tuossa todellisuudessa – mikä rauha!” [22].

Guillaume Derville

[1] Francisco, Apostolinen kehotuskirje Evangelii gaudium, 24.11.2013, 88.

[2] Ks. Roomalaisen messukirjan yleiset määräykset, 313.

[3] Ks. Jean Daniélou, Théologie du judéo-christianisme. Histoire des doctrines chrétiennes avant Nicée, 1, Desclée-Cerf, Pariisi 1992, s. 276.

[4] Ks. Mario Righetti, Historia de la liturgia I, Biblioteca de Autores Cristianos, Madrid 1955, s. 206-207.

[5] Vrt. pyhä Josemaría, Surco, 485; Jeesus kulkee lähelläsi, 38; Jumalan ystäviä, 281, 284.

[6] Pyhä Josemaría, Jeesus kulkee lähelläsi, 72; vrt. Surco, 485; vrt. Ristintie, 1, 4. vrt. Mt 26, 62.

[7] Pyhä Josemaría, Forja, 799. vrt. Jes 30, 15.

[8] Benedictus XVI, Apostolinen kehotus Verbum Domini, 30.9.2010, 106.

[9] Franciscus, Apostolinen kehotuskirje Evangelii gaudium, 6.

[10] Pyhä Josemaría, Surco, 179.

[11] Vrt. Pyhä Josemaría, Tie, 447, 645, 672;

[12] Vrt. Pyhä Josemaría, Surco 300, 530.

[13] Hepreaksi se on arvoituksellinen kaava: ”qol demama daqqa”, jota Franciscus selittää saarnassaan Santa Martassa, ks. Osservatore Romano, 13.12.2013, s. 8.

[14] Pyhä Josemaría, Surco, 670.

[15] Autuas Teresa Kalkuttalainen, haastattelu, jonka hän antoi vuonna 1987 toimittaja R. Farinalle ja joka julkaistiin italialaisessa seminaarissa Il Sabato, lainattu J.L. Illanes, Tratado

de Teología espiritual, EUNSA,
Pamplona 2007, s. 394-395.

[16] Franciscus, 47. Viesti maailman
rauhanpäivän viettoon (1.1.2014),
8.12.2013, 10.

[17] Pyhä Josemaría, Conversaciones,
96.

[18] Ks. Pseudo-Dionysius, De divinis
nominibus, c. I, n. 11, lainattu
Fernando Ocariz, Sobre Dios, la
Iglesia y el mundo, Rialp, Madrid
2013, s. 70.

[19] Vatikaanin II kirkolliskokous,
konstituutio Sacrosanctum
Concilium, 30.

[20] Franciscus, apostolinen
kehotuskirje Evangelii gaudium, 143.

[21] Javier Echevarría, Vivir la Santa
Misa, Rialp, Madrid, s. 70; vrt. myös s.
25, 106, 186. Vrt. Roomalaisen
messukirjan yleiset määräykset, 45,

55-56. Vrt. Benedictus XVI,
Apostolinen kehotuskirje Verbum
Domini, 66.

[22] Pyhä Josemaría, Surco, 857.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/joulun-hella-hiljaisuus/](https://opusdei.org/fi-fi/article/joulun-hella-hiljaisuus/)
(1.4.2026)